

- ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΕΡΓΑΤΩΝ
- ΕΠΑΝΕΝΤΑΞΗ ΣΤΟ ΝΑΤΟ
- ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΑ ΒΑΛΙΤΣΟΠΟΙΕΙΑ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ
- ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗ ΡΩΣΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
- ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 40
- ΠΟΛΩΝΙΚΗ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ
- ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ

«Αυξημένη υπευθυνότητα» και αιτήματα στο ύψος της παραγωγικότητας

ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ ΖΙΑΡΤΙΔΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΟΔΟΤΕΣ

Απάτη η πολιτική τιμών και εισοδημάτων

Υστερα απο την πρόσφατη άγρια επίθεση των εργοδοτων (Ο.Ε.Κ. και ΚΕ.ΒΕ) και των εφημερίδων τους ενάντια στην αριστερα, τις συντεχνίες και την κυβέρνηση (!) στην οποία ζητούσαν λιγότερες εργατικές διεκδικήσεις ακόμα λιγότερο έλεγχο τιμών κι ακόμα μεγαλύτερες ευκολίες για πολλαπλασιασμο των κερδών τους θα περίμενε κανένας τους ηγέτες των συντεχνιών κι ιδιαίτερα της Π.Ε.Ο. να αντιδράσουν με εξίσου έντονο ύφος για να προστατέψουν τους μισθους της εργατικής τάξης και γενικότερα το βιοτικό μας επίπεδο. Αντίθετα κι ενώ οι εργοδότες και το κράτος συνεχίζουν τη σκληρη κι ανένδοτη στάση τους απέναντι στους εργατές (βλέπε απεργία στα βαλιτσοποιεία) την περασμένη Κυρι-

ακη ο Γ.Γ. της Π.Ε.Ο. κ. Α. Ζιαρτίδης με ομιλία του στην επαρχιακη Συνδιάσκεψη ΠΕΟ Αμμοχώστου σήμανε την απαρχη της οπισθοχώρησης της ηγεσίας της συνεχνίας απέναντι στους εργοδότες. Γιατί η υποστήριξη που πρόσφερε στην πολιτική τιμών και εισοδημάτων και η προκήρυξη ΑΥΞΗΜΕΝΗΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΤΗΤΑΣ ΣΤΟ ΥΨΟΣ ΤΩΝ ΑΙΤΗΜΑΤΩΝ που δεν θα υπερβαίνουν την παραγωγικότητα αποτελεί ουσιαστικά εθελοντική αποδοχη του παγώματος των μισθων που στη σημερινη βαθεια κρίση του καπιταλιστικου συστήματος (πληθωρισμος, ανεργία κλπ) δεν σημαίνει τίποτε άλλο απο το εθελοντικό χαμήλωμα του βιοτικου επιπέδου της εργατικής τάξης.

ΠΟΙΟΣ ΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ;

Κι όμως τα ψηλα εργατικά αιτήματα είναι το αποτέλεσμα κι όχι η ρίζα της κρίσης. Οι εργατές ΑΝΑΓΚΑΖΟΝΤΑΙ να διεκδικίσουν ψηλα αιτήματα γιατί είναι το μόνο μέσο που έχουν για να διατηρήσουν το ήδη χαμηλο βιοτικό τους επίπε-

δο. Το αν δεν αυξάνεται η παραγωγικότητα είναι «άλλου παπα ευαγγέλιο» Γι' αυτο δεν ευθύνεται η εργατική τάξη. Γιατι δεν έγιναν ζαφγκα οι εργατές λιγότερο παραγωγικοί ή τεμπέλιδες. Η στασιμότητα στην παραγωγή είναι η ίδια μια απο τις αιτίες της παγκόσμιας κρίσης του καπιταλισμου και το κυριώτερο συστατικό της κρίσης αυτής

Συνέχεια στην 2η

ΔΙΟΓΜΟΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

ΔΕΚΑΔΕΣ ΜΑΘΗΤΩΝ ΑΠΟΒΛΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΤΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΜΕΙΩΘΗΚΕ Η ΔΙΑΓΩΓΗ, ΠΟΛΛΟΙ ΑΝΑΚΡΙΘΗΚΑΝ ΚΑΙ ΕΚΦΟΒΙΣΤΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ, ΠΟΛΙΤΕΣ ΣΥΛΛΗΦΘΗΚΑΝ ΓΙΑΤΙ ΕΓΓΡΑΨΑΝ ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ ΣΤΟΥΣ ΤΟΙΧΟΥΣ.

Και όλα αυτά γιατί θέλσαν να εκφράσουν την αντίθεση-τους στην επανένταξη της Ελλάδας στο στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ.

Αυθόρμητα ο μαθητόκοσμος της Κύπρου κινητοποιήθηκε για να διαμαρτυρηθεί ενάντια στην ενέργεια αυτή που σταθεροποιεί περισσότερο τον Ιμπεριαλισμο στην περιοχή και αυξάνει την επιθετικότητα των αστικών κυβερνήσεων της περιοχής ενάντια στο Εργατικό Κίνημα.

Χειρότερα απο κάθε άλλη φορα, η αστυνομία σε συνεργασία με τις διευθύνσεις των σχολείων κινήθηκε για να ματαιώσει τις μαθητικές διαδηλώσεις. Αστυνομικοί με πολιτικά εισέδυσαν στους μαθητικούς χώρους και προσπαθούσαν να τρομοκρατήσουν τους μαθητες.

Αστυνομία και Παιδεία, χέρι με χέρι, χρησιμοποιώντας φασιστικές μεθόδους, εμπόδισε την ελεύθερη έκφραση των μαθητών και άλλων πολιτών, αποκαλύπτοντας για άλλη μια φορα τον πραγματικό-τους ρόλο σαν όργανα της αστικής τάξης και κυβέρνησης. Ακόμα αποδεικνύει ότι δεν διστάζουν να παραδιάσουν τα δημοκρατικά δικαιώματα οποιωνδήποτε πηγαίνουν κόντρα στα συμφέροντά-τους.

Ο αγώνας των αποβλημένων μαθητών είναι και δικός-μας αγώνας. Τα αριστερα κόμματα και οι προοδευτικοί άνθρωποι έχουμε χρέος να τους συμπαρασταθούμε και να τους υποστηρίξουμε. Οι αστοι κτύπησαν σήμερα τους μαθητες. Αύριο θα κτυπήσουν και τους εργαζόμενους στην κατάλληλη στιγμή.

Τιμή για όσους καταδιώκονται για ένα δίκαιο αγώνα σαν κι αυτο των αποβλημένων μαθητών.

- ΚΑΤΩ Η ΑΣΤΥΝΟΜΕΥΣΗ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ.
- ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΥΣ ΑΠΟΒΛΗΜΕΝΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ.
- ΕΞΩ ΤΑ ΝΑΤΟΪΚΑ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ.
- ΕΞΩ Η ΕΛΛΑΔΑ ΑΠΟ ΤΟ ΝΑΤΟ. — ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΝΑΤΟ.

Αφιέρωμα στην Οχτωβριανη επανάσταση
Στη σελ. 6

ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΟΔΟΤΕΣ

Συνέχεια από την 1η

είναι η παταγώδης πτώση των ΕΠΙΝΔΥΣΕΩΝ.

Στην Κύπρο οι εργοδότες συνήθισαν στα γρήγορα κι εύκολα υπερκέρδη που τους εξασφάλισαν (με το τσουβάλι μετά το 1974) τα κυβερνητικά δάνεια, τα «κίνητρα», οι φορολογικές απαλλαγές και τα φθηνά εργάτικα χέρια (που τους πρόσφερε και τότε η ηγεσία των συντεχνιών εγκαταλείποντας πολλά ωφελήματα και διεκδικήσεις «χάριν του εθνικού θέματος»).

Πολυ λίγα απ' αυτά τα κέρδη διοχέτευσαν οι Κύπριοι καπιταλιστές για την εξασφάλιση μοντέρνων μηχανημάτων και για την αλλαγή των παλιών που είναι βασικοί συντελεστές της αύξησης της παραγωγικότητας. Αντίθετα φρόντισαν να εξάγουν τα κεφάλαια τους στο εξωτερικό ή να τα επενδύσουν σε μη παραγωγικούς τομείς που επιφέρουν γρήγορα κέρδη (σπεκουλαδόροι της γης και των ξενοδοχείων κλπ).

Εν τω μεταξύ η δεξιά κυβέρνηση δεν έκαμε καμμία ενέργεια για τη δημιουργία βιομηχανικών μονάδων ή την κρατικοποίηση των υπαρχόντων. Παράλληλα ένας βασικότατος τομέας της οικονομίας, ο Συνεργατισμός, αφέθηκε -μακριά από κάθε έλεγχο των μελών του ή έστω του κράτους - να καταποντιστεί. Βέβαια όπως είπαμε και πιο πάνω η κρίση είναι παγκόσμια. Είναι αποτέλεσμα της μονοπωλιακής ανάπτυξης του καπιταλισμού, της ελάττωσης του παγκόσμιου εμπορίου, της πτώσης της παραγωγής της σμίκρυνσης της αγοραστικής δύναμης της εργατικής τάξης κλπ που δεν θα αναλύσουμε εδώ διεξοδικά σ' αυτό το στάδιο. (Αυτά τα παραδέχονται και αστοί οικονομολόγοι και πολιτικοί).

ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΑΙΤΗΜΑΤΑ

Ενώ συνεχίζεται η κρίση του καπιταλισμού παγκόσμια και στην Κύπρο, και όλες οι ενδείξεις είναι ότι θα συνεχιστεί και θα βαθύνει αν τι να αναχαιτιστεί στα επόμενα χρόνια, δεν υπάρχουν μεγάλα περιθώρια αύξησης της παραγωγικότητας μέσα στα υπάρχοντα καπιταλιστικά πλαίσια. Έτσι το να μιλά ο κος Ζιαρτίδης για «βελτίωση μέσα στα προσεχη χρόνια» που «σε ρυθμό πρέπει να συνάδει προς τον ρυθμό αύξησης της παραγωγικότητας» είναι ένας εύσχημος (για να μην πούμε πρόστυχος) τρόπος για να πει στην εργατική τάξη πως όχι μόνο βελτίωση του βιοτικού επιπέδου της δεν θα υπάρξει στα προσεχη χρόνια αλλά θα ΥΠΑΡΞΕΙ ΚΑΙ ΜΕΙΩΣΗ. Γιατί ενώ η παρα-

γωγικότητα θα αυξάνεται με ρυθμούς γύρω στο 2-3% ο πληθωρισμός θα είναι του ύψους των 15-20%. Δηλαδή η αγοραστική δύναμη του εργάτη θα μειώνεται με ρυθμούς που δεν θα μπορούν να αντικατασταθούν με τις αυξήσεις στους μισθούς αφού βάση της θα είναι η παραγωγικότητα.

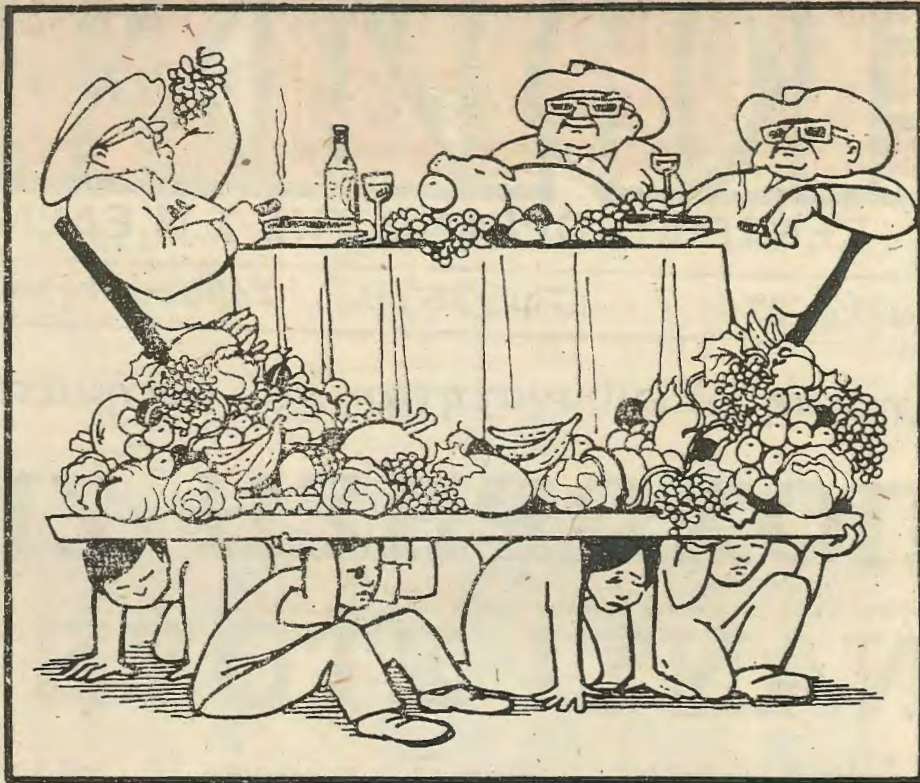
Ας μη ξεχνούμε ακόμα πως το μερίδιο της εργατικής τάξης από το εθνικό εισόδημα - ιδιαίτερα μετά το 1974 - έχει πέσει κατακόρυφα και το χάσμα μεταξύ των τάξεων έχει μεγαλώσει πολύ. Έτσι η εθελοντική εγκατάλειψη - έστω «προσωρινά» όπως δήλωσε ο Ζιαρτίδης - του στόχου για αύξηση αυτού του μεριδίου είναι μια επιπρόσθετη συνεισφορά στο μέγαλωμα του χάσματος και της κοινωνικής αδικίας.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΙΜΩΝ ΚΑΙ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΩΝ

Η ολόπλευρη υποστήριξη του Ζιαρτίδη στην πολιτική τιμών και εισοδημάτων είναι μια άλλη όψη του ίδιου νομισματός. Γιατί μόνο το ένα σκέλος της πολιτικής αυτής - τα εισοδήματα είναι δυνατό να ελεγχθεί ενώ οι τιμές - εφ' όσον οι βασικοί τομείς της οικονομίας βρίσκονται σε ιδιωτικά χέρια είναι αδύνατο να ελεγχθούν ουσιαστικά - Μια πολιτική τιμών και εισοδημάτων μπορεί να αποβεί σε όφελος των εργατών μόνο μέσα στα πλαίσια ενός σοσιαλιστικού πλάνου παραγωγής. Στα σημερινά καπιταλιστικά πλαίσια η πολιτική τιμών και εισοδημάτων το μόνο που μπορεί να πετύχει είναι την εθελοντική θυσία από μέρους των εργατών του μόνο όπλου που έχουν στη διάθεση τους για να βελτιώσουν το βιοτικό τους επίπεδο: Την ικανότητα τους δηλαδή να διαπραγματεύονται με τους εργοδότες. Η απώλεια αυτής της ικανότητας θέτει σε άμεσο κίνδυνο τη δύναμη των συντεχνιών και την ανεξαρτησία τους. Γιατί τα εισοδήματα θα προκαθορίζονται από συμφωνίες πράγμα που θα κάνει την ύπαρξη και λειτουργία των συντεχνιών δευτερεύουσας σημασίας.

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΕΛΕΓΞΕΙ ΤΙΣ ΤΙΜΕΣ;

Η φιλοσοφία στην οποία στηρίζεται η πολιτική τιμών και εισοδημάτων όπως τη βλέπει η ηγεσία των συντεχνιών είναι ότι θα βοηθήσει στον έλεγχο των τιμών πράγμα που θα ωφελήσει τους εργάτες και την οικονομία. Το τι αποφεύγει ο «κομμουνιστής» ηγέτης Ζιαρτίδης να πληροφορήσει

τα μέλη της συντεχνίας του είναι η αδυναμία ελέγχου των τιμών μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα. Αυτή είναι μια αλήθεια που την εξακρίβωσαν εδώ και αρκετό καιρό οι εργαζόμενοι της Βρετανίας, της Ισπανίας και άλλων χωρών όπου με τις ευλογίες «εργατικών», «σοσιαλδημοκρατικών» και άλλων «αριστερών» κομμάτων και συντεχνιακών ηγεσιών πείστηκαν να παγοποιήσουν τους μισθούς τους για μια σειρά «φάσεις» και χρόνια για να ανακαλύπτουν κάθε φορά πως οι άτιμες οι τιμές όχι μόνο δεν καθλώνονταν αλλά αυξάνονταν. Η κατακόρυφη πτώση του βιοτικού επιπέδου των Βρεττανών εργαζομένων ήταν ο κύριος λόγος που έχασε την εξουσία η εργατική κυβέρνηση του Κάλαχαν που ενώ πέτυχε την παγοποίηση των μισθών απέτυχε παταγώδως να ελέγξει την άνοδο των τιμών.

Ποιες είναι λοιπόν οι ενδείξεις ότι στην μικρή, αδύναμη κι εξαρτημένη καπιταλιστική οικονομία της Κύπρου θα συγκρατηθούν οι τιμές αν δεχτούν οι εργάτες να περιορίσουν τα αιτήματά τους με «αυξημένη υπευθυνότητα»;

ΚΑΜΜΙΑ ΑΠΟΛΥΤΩΣ

Η πολιτική τιμών κι εδώ και σε κάθε καπιταλιστική οικονομία είναι αναγκασμένη να υπακούει ΣΤΗΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΛΟΓΙΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΤΗΡΗΣΗΣ ΤΩΝ ΚΕΡΔΩΝ. Τα κέρδη σήμερα υφίστανται τεράστιες πιέσεις λόγω της οικονομικής κρίσης. Η κρίση θα συνεχιστεί και θα ενταθεί. Το παραδέχονται οι ίδιοι οι καπιταλιστές κι οι οικονομολόγοι τους που δεν έχουν σήμερα «επιστημονικές» απαντήσεις για να βγάλουν το σύστημα από το αδιέξοδο.

Μια πολιτική τιμών που θα τολμήσει - πράγμα αμφίβολο - να αγγίξει τα ποσοστά κέρδους που θέλουν οι καπιταλιστές για να συνεχίσει το σύστημα να δουλεύει θα τους

σπρώξει στην «απεργία επενδύσεων» που ήδη υπάρχει σε ένα βαθμό. Εξ άλλου μας έχουν ήδη έμμεσα απειλήσει για αυτο- με τις πρόσφατες ομιλίες και δηλώσεις των προέδρων Ο.Ε.Κ. και ΚΕΒΕ - προβάλλοντας το φάσμα της ανεργίας για να τρομάξουν την εργατική τάξη. Ένας επιπρόσθετος λόγος που δεν μπορούν να ελεγχθούν οι τιμές είναι και το γεγονός πως στην Κύπρο τα περισσότερα προϊόντα και πρώτες ύλες είναι εισαγόμενα. Πως θα πείσει ο κος Ζιαρτίδης τις πολυεθνικές εταιρείες πετρελαίου, τη Φίλιπς, τη Φιάτ και τη Χεγκελ Γερμανίας να συγκρατήσουν τις τιμές τους;

Κι όταν αύριο παραπονοούνται οι Λόρδοι οι Νέμιτσεσ κι οι Γαλαταριώτηδες πως δεν τα βγά ζουν πέρα με το σημερινό «χαμηλό» ύψος των τιμών πως θα μπορέσει ο κος Ζιαρτίδης ή μια επιτροπή τιμών να ελέγξει τα βιβλία τους για να αποδείξει τυχόν το αντίθετο;

- Κρατικοποίηση του τραπεζιτικού συστήματος
- Κρατικοποίηση των βασικών μονοπωλίων
- Εργατικός έλεγχος πάνω στη βιομηχανία
- Άμεσος έλεγχος του εμπορίου
- Κρατικοποίηση της εκκλησιαστικής και αδρανούς γης και απόδοση της στους αγρότες
- Διασφάλιση του δικαιώματος της εργασίας σ' όλους
- Έλεγχος των τιμών από τους εργαζόμενους
- Παροχή κοινωνικών υπηρεσιών ανάλογα με τις ανάγκες

Για ένα τέτοιο πρόγραμμα είναι αναγκασμένοι σήμερα οι εργαζόμενοι ενωμένοι να αγωνιστούν για να ξεφύγουν από την μιζέρια που τους υπόσχεται το καπιταλιστικό σύστημα με την ανοχή των κάθε λογής συμβιβασμένων συντεχνιακών και πολιτικών τους «ηγέτων».

Δ.Μ.

**ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ
ΚΑΙ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗΝ
Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ**

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΑΝΤΙ ΣΧΟΛΙΩΝ

Προβλέποντας καὶ προειδοποιώντας ΤΑ ΕΙΠΕ Η Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ

26 Αυγ. 1977 αρ. Φύλλου 23

ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΜΕΤΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΟΥ

«Το εργατικό κίνημα έχει λοιπόν σήμερα μπροστά-του δυο βασικές προοπτικές. Η πρώτη είναι η προοπτική της λαϊκομετωπικής συμμαχίας με κάποιο κομμάτι της δεξιάς. Η συμμετοχή όμως της δεξιάς στη συμμαχία σημαίνει πως η συνεργασία θα γίνει πάνω στο πρόγραμμα της δεξιάς... Οι επιπτώσεις θα είναι για τούτο αρνητικές προς δύο κατευθύνσεις: Πρώτα θα λείπει η δυνατότητα οποιασδήποτε προσέγγισης των Τουρκοκυπρίων, μια που θα λείπει ο ταξικός προσανατολισμός του προγράμματος, ο μόνος προσανατολισμός που μπορεί ν' αποτελέσει τη βάση για ενότητα με τις Τουρκοκυπριακές μάζες. Δεύτερο, το εργατικό κίνημα θα υποχρεωθεί σε νέες υποχωρήσεις σε σχέση με τα οικονομικά-του αιτήματα.

Σε περίπτωση, μάλιστα, οποιασδήποτε οικονομικής ύφεσης κάτι που είναι πολύ πιθανό αν ληφθεί υπόψη η αβέβαιη βάση και η εξάρτηση από το εξωτερικό της κυπριακής οικονομίας, οι υποχωρήσεις θα σπρώξουν τις μάζες προς την κατεύθυνση της άκρας δεξιάς που από μόνη της θα έχει το προνόμιο της αντιπολίτευσης και της προσφοράς υπαλλαχτικής λύσης

Η δεύτερη προοπτική είναι εκείνη της ενότητας των μαζών κάτω από την ηγεσία της εργατικής τάξης, με βάση ένα αντιϊμπεριαλιστικό μέτωπο ενότητας. Το πρόγραμμα... πρέπει να είναι τέτοιο που να αποκλείει τη συμμετοχή της αστικής τάξης στο σχήμα της ενότητας που θα προτείνεται...

21 Οκτώβρη 1977 αρ. φύλλου 27 ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ * ΣΗΜΑ ΚΙΝΔΥΝΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

«... Η πικρή αλήθεια παραμένει πως η εκλογική δύναμη του Συναγερμού έχει αυξηθεί σημαντικά (Το) αποτέλεσμα δεν μπορεί παρα να θεωρηθεί αποτυχία για τα συνεργαζόμενα κόμματα. Ο βασικός στόχος της συνεργασίας η απομόνωση του ΔΗΣΥ δεν έχει επιτευχθεί.

... Το γεγονός οφείλεται, σχεδόν αποκλειστικά στη μορφή της συνεργασίας των τριών κομμάτων. Η έλλειψη προγράμματος συνεργασίας σήμαινε στην ουσία πως η αριστερά ΑΚΕΛ - ΕΔΕΚ αναλάμβαναν την ευθύνη για την εκάστοτε πολιτική της Βουλής που καθοριζόταν από τη δεξιά της πλειοψηφία. Η αποτυχία του ΔΗΚΟ να προσφέρει μια πειστική αγωνιστική πορεία και η έλλειψη προσφοράς εναλλαχτικής λύσης από την αριστερά επέτρεψαν στον Συναγερμό να δημιουργήσει και να κερδίσει τις λιγότερο συνειδητοποιημένες μάζες.

Φυσικά η μάχη δεν έχει ακόμα κριθεί. Ο Συναγερμός χρειάζεται ακόμα αρκετό χρόνο ωστόσο μπορεί να ανεβάσει την ισχύ του σε βαθμό που να καταλάβει την εξουσία. Αυτό το διάστημα πρέπει να χρησιμοποιηθεί από την αριστερά για αντιστροφή της πορείας. Ο τρόπος για να γίνει κάτι τέτοιο κατορθωτό είναι η κοινή προώθηση ενός προγράμματος που να δίνει σαφείς απαντήσεις στα προβλήματα του λαού...»

λαϊκή πολιτοφυλακή, κοινό αντιϊμπεριαλιστικό μέτωπο κυριώτερα σημεία του προγράμματος δηλ. εθνικοποίηση τραπεζών / μονοπωλείων, * Αναπληρωματικές Μάτσης -Λαδας.

2 Δεκεμβρη 1977 αρ. φύλλου 30

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ & ΕΘΝΙΚΟΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

«Μέσα στα πλαίσια της ελεύθερης λειτουργίας του καπιταλιστικού συστήματός δεν υπάρχουν περιθώρια ανεξάρτητης από τον ιμπεριαλισμό ανάπτυξης της οικονομίας. Γι' αυτό είναι αδύνατος κάθε αγώνας ενάντια στον ιμπεριαλισμό αν δεν παρθούν μέτρα που αναγκαστικά αποτελούν άρνηση του ίδιου του συστήματος. Τέτοια μέτρα δεν είναι δυνατό να προωθηθούν από την αστική τάξη, πρέπει να προωθηθούν από τους σοσιαλιστές. Κι αυτό δεν μπορεί να γίνει αν η δεξιά έχει το μονοπώλιο της εξουσίας αν το κράτος βρίσκεται κάτω από το δικό της έλεγχο. Γι' αυτό οι σοσιαλιστές αγωνίζονται για την εξουσία, αγωνίζονται για την υιοθέτηση του προγράμματος τους. Χωρίς τέτοιο πρόγραμμα ο εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας γίνεται φραστική δημαγωγία που αναπόφευκτα οδηγεί στην καταστροφή...»

ΔΙΕΘΝΗ

ΕΠΑΝΕΝΤΑΞΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΣΤΟ ΝΑΤΟ ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΕΙ ΤΗ ΞΕΝΗ ΕΞΑΡΤΗΣΗ

Στις 14 Αυγούστου 1974

η κυβέρνηση Καραμανλή αποχωρούσε «οριστικά και αμετάκλητα» από το στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ. Ήταν μια μέρα ιστορική. Την ώρα που το υπουργικό συμβούλιο της Ελλάδας έπαιρνε αυτή την απόφαση, ο «Ατίλας» πραγματοποιούσε στην Κύπρο την δεύτερη επιχείρησή του. Παραμερίζοντας τα δημοκρατικά προσχήματα (η πρώτη επιχείρηση έγινε για την «επαναφορά της συνταγματικής τάξης και τη σωτηρία των Τουρκοκυπρίων») τα τουρκικά στρατεύματα προχωρούσαν για την κατάληψη του 40% της Κύπρου. Η συμπαιγνία του ΝΑΤΟ σ' αυτό το συνομοτικό παιχνίδι, το οποίο πλήρωνε με αίμα και με καταστροφή ο κυπριακός λαός ήταν μια ολοκάθαρη υπόθεση στο μυαλό και του πιο δύσπιστου Έλληνα. Μέσα στην αδυναμία της να προβάλει και την παραμικρή αντίσταση, η ελληνική δεξιά χρησιμοποίησε θεαματικά την έξοδο από το στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ για να μη μείνει εχθεθιμένη στον ελληνικό λαό. Δυο σημεία, το γεγονός ότι η αποχώρηση αφορούσε μόνο το στρατιωτικό σκέλος κι η προσπάθεια της κυβέρνησης να πείσει για το οριστικό και αμετάκλητο της απόφασης άφηναν να διαφανεί ότι ήταν μια ενέργεια που η δεξιά εξαναγκάστηκε να πραγματοποιήσει κάτω από το βάρος των περιστάσεων.

Πριν λίγες μέρες η ίδια δεξιά κυβέρνηση, που αποφάσισε την αποχώρηση, επανασύνδεσε την Ελλάδα με το ΝΑΤΟ χωρίς καν να λογαριάσει την ίδια την αξιοπρέπεια της. Στα έξι χρόνια που πέρασαν, τα τουρκικά στρατεύματα εξακολουθούν να κατέχουν τη μισητή Κύπρο, η Τουρκία εξακολουθεί να προβάλλει αξιώσεις στο Αιγαίο, οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ έχουν αποσύρει το εμπόργκο εκφράζοντας, όσον αφορά την ενδοσυμμαχική διαμάχη, την πλήρη τους συμπάθεια στην Τουρκία, την οποία προσπαθούν να «σώσουν» από την επαπειλούμενη επαναστατική λαίλαπα. Η επανασύνδεση της Ελλάδας με το ΝΑΤΟ δεν μπορεί να ερμηνευτεί παρα μόνο σαν και η τύπη εγκατάλειψη μιας ανεξάρτητης πολιτικής πλεύσης. Η ελληνική δεξιά αποδειχνει ακόμα μια φορά την ανικανότητά και την αδυναμία της να σπάσει την εξάρτηση, ακόμα κι όταν κινδυνεύουν σοβαρά τα εθνικά της συμφέροντα κι απειλείται ένα κομμάτι του κρατικού της χώρου. Θέλει να εθελουφλεί ότι οι κίνδυνοι αυτοί θα είναι μειωμένοι μέσα στη νατοϊκή συμμαχία, ενώ η ίδια η ιστορική πείρα έχει αποδείξει πόσο οι κίνδυ-

νοι αυτοί επαυξάνονται. Στην ουσία η δεξιά δεν έχει άλλη διέξοδο. Η στρατιωτική και πολιτική της εξάρτηση είναι συνέπεια της οικονομικής της σύνδεσης και εξάρτησης από τη δύση. Όλα αυτά δείχνουν πόσο δυσσιώπες είναι οι προοπτικές της Ελλάδας. Η επανασύνδεση της με το ΝΑΤΟ επισφραγίζει την συμβιβαστική πολιτική της δεξιάς τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Κύπρο που αναγνωρίζει σε τελευταία ανάλυση τη διχοτόμηση σαν μια ντε φάκτο κατάσταση και παζαρεύει τα

ποσοστά του εδάφους που θα παραχωρήσει στην Τουρκία. Στο Αιγαίο, ενώ δεν υπάρχει καμμία εξέλιξη, φαίνεται να «νομιμοποιούνται» οι αξιώσεις της Τουρκίας. Η στρατιωτική αποτελεσματικότητα της Ελλάδας μειώνεται ενόσω βρίσκεται σε πλήρη εξάρτηση από την νατοϊκή συμμαχία. Μοναδική ελπίδα είναι η αριστερά. Είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να οδηγήσει τη Ελλάδα σε μια ανεξάρτητη πολιτική γραμμή πλεύσης και να την προσατέψει από τα μαύρα σύγνεφα που συσσωρεύονται απειλητικά στον ορίζοντα.

ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΡΑΛΛΗ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ

Θα μου επιτρέψετε μετά από αυτή τη μικρή εισαγωγή, να σας θυμίσω ότι στις 14 Αυγούστου 1974 η τότε Κυβέρνηση Καραμανλή είχε ν' αντιμετωπίσει ένα δραματικό πρόβλημα, την δεύτερη τουρκική εισβολή στην Κύπρο.

Υπήρχαν τρεις δυνατές λύσεις. Η πρώτη ήταν να μην αντιδράσουμε καθόλου και να αρκεσθούμε σε μια απλή ρηματική διαμαρτυρία.

Δεν πιστεύω ότι κανείς στην αίθουσα αυτή και σήμερα μετά από τόσα χρόνια, θα διάλεγε αυτή την οδό. Γιατί θα ήταν η οδός της εθνικής κατσίχλας και δεν ήταν τότε, ούτε τώρα, κανείς διατεθειμένος να υποδείξει αυτήν την ατραπό.

Η δεύτερη λύση που παρουσιάζετο ενώπιόν μας ήταν ο πόλεμος. Και εξετάστηκε αυτή η δυνατότητα, εξετάστηκε σοβαρότατα και επί μακρον. Αποδείχθηκε όμως, ότι η κατάσταση των Ενόπλων Δυνάμεων δεν επέτρεπε να καταφύγουμε σ' αυτή τη λύση διότι ούτε η Κύπρος θα εσώζετο και η Ελλάς διέτρεχε τον κίνδυνο να αφανισθεί.

Δεν είναι ανάγκη κύριοι να υπενθυμίσω ότι ένα μήνα πριν από την ημέρα που διεδραματίζοντο τα δραματικά αυτά γεγονότα που σας υπενθυμίζω, είχε κληθεί σε γενική επιστράτευση ο Ελληνικός Στρατός. Και δεν είναι ανάγκη να σας υπενθυμίσω τι απέδωσε αυτή η επιστράτευση δυστυχώς.

Η τρίτη λύση ήταν αυτή που προεκρίναμε. Ήταν να αποσύρουμε τις στρατιωτικές μας δυνάμεις από την Συμμαχία και να τις θέσουμε υπό ελληνικό έλεγχο, υπό ελληνική διοίκηση και να πούμε ότι είναι μια έντονη κίνηση διαμαρτυρίας για όσα συμβαίνουν, και για

όσα συμβαίνουν χωρίς να επέμβει κανείς στο νησί. Ελπίζαμε ότι με την κίνηση αυτή θα συγκινούσαμε τον κόσμο, τουλάχιστον στον δυτικό κόσμο και ότι θα επενέβαινε. Και ελπίζαμε ότι θα υπήρχαν εκδηλώσεις κάποιων επεμβάσεων η οποία θα απέβλεπε στο να επανορθώσει το έγκλημα.

Αλλά τον καιρό εκείνο οι Η.Π.Α. και η Μεγάλη Βρετανία, ευρίσκοντο σε μια ταραχώδη εσωτερική πολιτική κατάσταση και δεν ήδυνήθησαν να τους συγκινήσει όσο έπρεπε. Λέγω όσο θα έπρεπε, διότι δεν υπήρξαν τα αποτελέσματα της κινήσεως αυτά που αναμέναμε. Υπήρξαν όμως αποτελέσματα. Μη ξεχνάτε κύριοι, ότι αυτή η διαμαρτυρία της Ελλάδος, αυτή η απόσυρση των Ενόπλων Δυνάμεων μας από τη Συμμαχία, είχε σαν αποτέλεσμα το εμπόργκο και είχε ως αποτέλεσμα να συνέλθουν οι Διεθνείς Οργανισμοί και να καταδικάσουν την τουρκική ενέργεια.

Απέδωσε λοιπόν η κίνηση και όσοι λέγουν ότι ήταν λανθασμένη το λέγουν τώρα. Και δεν αναπολούν την κατάσταση την ψυχολογία και του Ελληνικού Στρατού και του Ελληνικού Λαού και δεν αναπολούν την ψυχολογία της Κύπρου, όπου εσφάζοντο άνθρωποι και ήθελαν τουλάχιστον αυτή την υποστήριξη από μερους της Ελλάδος.

Βλέπουμε λοιπόν η ελληνική κυβέρνηση ότι η κίνηση, όχι μόνο δεν ήταν δυνατόν να αποδώσει τίποτε περισσότερο στο μέλλον, αλλά ότι άρχισε η αντιστροφή μέτρησης, υπέβαλε τις γνωστές προτάσεις της για την σύναψη ειδικής σχέσεως, το 1977. Και ύστερα από 4 σχεδόν χρόνια οι προτάσεις αυτές ενεκρίθησαν προχθές από τη Συμμαχία.

Στην τρίτη βδομάδα η απεργία στη βαλιτισοποιεία

ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΟΙ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΟΥΝ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΟΥΣ

Το πέρασμα τριών βδομάδων απεργίας βρίσκει τους εργοδότες και τους εργάτες των βαλιτισοποιείων σε αγεφύρωτη ρήξη, και σε δυναμική αντιπαράθεση. Από τη μια οι εργοδότες στέκονται αμετάθετοι υποστηρικτές των κερδών τους και των συμφερόντων της τάξης στην οποία ανήκουν. Από την άλλη οι εργάτες είναι αποφασισμένοι να πετύχουν το μεροκάματο επιβίωσης που σήμερα διεκδικούν, όχι μόνο για το συμφέρον των εργατών της βαλιτισοποιείας αλλά όλης της εργατικής τάξης.

Η Σ. Εκφραση πιστεύοντας ότι κάθε αγώνας των εργαζομένων αποτελεί πολύτιμη εμπειρία για το εργατικό κίνημα δίνει και σ' αυτό το φύλλο-όπως και στο προηγούμενο μια εκτεταμένη αναφορά για την απεργία στα βαλιτισοποιεία. Και αυτή τη φορά, αφήσαμε τους ίδιους τους εργάτες να μιλήσουν για τον αγώνα τους.

Εργοστάσιο Κ. Θεοδώρου Α.Τ. Εργάτης

«Το θράσος και το παιχνίδι της εργοδοσίας πραγματικά είναι κάτι που μας ξάσνιασε αλλά και κάτι που μας όπλισε με περισσότερη αποφασιστικότητα να συνεχίσουμε το αγώνα μας. Η εργοδοσία δεν είναι διατιθέμενη να θυσιάσει ούτε ένα μικρό ποσοστό, από τα τεράστια κέρδη της, για να βοηθήσει τους εργάτες της να ανταπεξέλθουν την ακρίβεια της ζωής.

Η εργοδοσία δεν ακούει τίποτα και όμως εμείς την ακούσαμε με κατανόηση την αδύσκολη όπως έλεγαν περίοδο 74-75, όταν δεχτήκαμε να μην πληρωνόμαστε ταμείο προνομίων και για αρκετό καιρό δεχτήκαμε στασιμότητα στους μισθούς. Ξέραμε όμως πολύ καλά τότε ότι οι δουλειές του Θεοδώρου πήγαιναν αρκετά καλά και ήταν μια επικερδής περίοδος το 74-75 γιατί ήρθαν στην Κύπρο οι πρόσφυγες από τον Λίβανο και θυμολοίμαι ότι ακόμα και το παλιό στοκ του εργοστασίου, πουλήθηκε.

Ετσι οι μισθοί μας έμειναν σε χαμηλά επίπεδα αλλά τα κέρδη του μαστρού μας χρόνο με τον χρόνο αυξάνονταν. Πως αλλιώς εξηγείται το γεγονός ότι από το 74 μέχρι τώρα κτίστηκε ο δεύτερος όροφος του εργοστασίου, μια νέα πτέρυγα, τέσσερις επιπλέον ορόφοι σε διάφορη κατοικία στην οδό Ρόδου, αγοράστηκαν χωράφια στον Αναλιώντα και στον Πρόδρομο, και μηχανήματα αξίας £60.000 χιλιάδες. Μόνο τα καινούρια μηχανήματα για τις βαλιτσές *attache* είναι £20.000 χιλιάδες.

Εμείς όμως ακόμα και τώρα είμαστε έτοιμοι να φανούμε διαλλακτικοί. Όταν μας κάλεσε ο μαστρος, στο γραφείο του, στις παραμονές της απεργίας εμείς θα μπορούσαμε να δεχτούμε ακόμα και £2.000 προσαύξηση αν-

τι £3.250 που ζητούμε, με την προϋπόθεση η συμφωνία να μείνει ανοικτή για οποιαδήποτε μελλοντικές αυξήσεις. Ο μαστρος μας όμως πρότεινε μόνο £1.500 προσαύξηση και μας απειλήσε ότι με την απεργία οι ζημιωμένοι θάμαστε εμείς, γιατί αυτός μπορεί να καλύψει τις ανάγκες του εργοστασίου από μικρότερες βιομηχανίες δερματίνων ειδών.

Ετσι ακόμα και εγώ και η γυναίκα μου που επίσης είναι εργάτρια στο Θεοδώρου, κλείναμε τα μάτια στις διάφορες αδικίες που γίνονταν σε βάρος μας, γιατί νοιώθαμε κατά κάποιον τρόπο, συναισθηματικά δεμένοι με το μαστρο, αγαπητήσαμε και τώρα είμαστε αποφασισμένοι να αγωνιστούμε για τα αιτήματά μας.

Πικετοφόροι απεργιοί φρουρούν τον αγώνα τους μπροστά στο Εργοστάσιο Καρναβελλά.

Για να καταλάβετε τι προσφέρουμε στον Θεοδώρου και ποια ήταν η αναγνώριση από μέρος του φράνε να σου πιο πως η γυναίκα μου είναι ταυτόχρονα επιστάτρια και εργάτρια μαζί δηλ. πρέπει να δίνει δουλειά, να προσέχει για την ποιότητα της δουλειάς των εργατριών του τμήματος της αλλά και να παράγει και αυτή η ίδια δουλειά. Και όλα αυτά για £17.000 τη βδομάδα (η γυναίκα μου εργοδοτήθηκε το 75 με £6.000 την βδομάδα) Εγώ εκτός από την κατασκευή βαλιτσών κάνω τον

υδραυλικό, συντηρώ την τεχνική βροχτή στο περβόλι τις κεντρικές θερμάνσεις, τα διαμερίσματα του Θεοδώρου. Ακόμα και την μόνωση των παρατσών των σπιτιών του εγώ την έκανα. Γι' αυτές τις δουλειές δεν πήρα ούτε μια δεκάρα.

Ο μαστρος σκέφτηκε το συμφέρο του γιατί θα μπορούσε να ικανοποιήσει τα αιτήματά των εργατών του εργοστασίου αποχωρώντας από τον Σύνδεσμο Εργοδοτών, όμως δεν το έκανε. Και εμείς δεν πρόκειται να κά-

«Πριν από δύομισο περίπου χρόνια εγώ και ο αδερφός μου ήρθαμε στη Κύπρο και πιάσαμε δουλιές στο εργοστάσιο Κ. Θεοδώρου. Αν ρωτήσεις και τους υπόλοιπους συνδεδεμένους του εργοστασίου θα σου πουν πως εγώ και ο αδερφός μου αυτά τα χρόνια δουλέψαμε όσο κανένας άλλος γιατί από τη μια είχαμε προηγούμενη πείρα σε παρόμοια βιομηχανία του Λιβάνου και από την άλλη είχαμε ανάγκη από λεφτά και πιστεύαμε ότι ανάλογα με την παραγωγή μας θα ήταν και ο μισθός μας. Αλλά πέσαμε πολύ ε-ξω. Ο μαστρος δεν νοιάζεται για τις ανάγκες μας αλλά για τα κέρδη του. Του παράγο εμπόρευμα αξίας £2.000 χιλιάδων τη βδομάδα και παίρνω £24.000. Μου χαμογελά και με χαιρετά γιατί ξέρει ότι βιάζω φορτηγά παραγωγή αλλά στους Σύνδεδεμένους που μπορεί να είναι πιο αργόι δεν τους λέει μια καλή κουβέντα.

Ο μαστρος τα λόγια τα δίνει εύκολα, όταν πρόκειται όμως για λεφτά δεν δίνει τίποτα. Εδώ και 6 μήνες τον ζητω συνήεια αύξηση £1.000 και με περιπαίζει κάθε μέρα στέλλοντας με στους γιουσιους του που και αυτοί μου λένε ότι δεν υπάρχουν λεφτά. Αν δεν υπάρχουν λεφτά τότε γιατί κάλεσε πριν την απεργία όλες τις εργάτριες που μετα την γέννα τους δεν επέστρεψαν στη δουλειά τους; Δημιούργησε μάλιστα και ιδιόκτητο νηπιαγωγείο για να μπορούν να φέρουν και τα μαρκα τους οι εργάτριες στο εργοστάσιο.

Ενας άλλος εργάτης του ίδιου εργοστασίου μας μίλησε πιο απόλυτα από τον προηγούμενο συνάδελφο του. Ο άνθρωπος με κουτσουρεμένα ελληνικά αγωνιστικώς για πολλή ώρα να μας πει αυτά που ήθελε. Ήταν πράγματι κουραστικό γι' αυτό

μα κατάφερε να μας δώσει με τον πιο έντονο τρόπο την απλότητα του εργάτη αλλά και τη θέληση του να αγωνιστεί κόντρα στην εκμετάλλευση.

Wadir Massa (Λιβάνιος) 2 1/2 χρόνια υπηρεσία 24 χρόνων

«Πέρασαν τρεις βδομάδες και οι εργοδότες ακόμα δεν κινήθηκαν για να ικανοποιήσουν τα αιτήματά μας. Μπορεί οι εργοδότες να υπολογίζουν ότι θα σπάσουμε και θα δεχτούμε τους όρους τους. Αλλά εμείς είμαστε αποφασισμένοι να συνεχίσουμε τον αγώνα μας και σ' αυτό έχουμε κάθε υλική και ηθική συμπαράσταση από όλα τα εργοστάσια ένδυσης και υποδήσεως.

Σε περίπτωση που ο αγώνας μας θα διαρκέσει για πολύ καιρό ένας αριθμός εργατών θα απασχοληθεί σε άλλες βιομηχανίες. Το μεγαλύτερο πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε στην απεργία μας είναι η αστυνομία που δεν μας αφήνει ήσυχους. Μέχρι που μας απειλήσε ότι θα μας συλλάβει αν συνεχίσουμε να βρισκόμαστε μπροστά στα καταστήματα των εργοδοτών μας. Κάθε μέρα έρχονται στο εργοστάσιο και πηγαίνουν στα γραφεία του εργοδότη μας.

Παρα τις δυσκολίες όμως εμείς θα κρατήσουμε τον αγώνα μας και στο τέλος θα νικήσουμε.»

Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ Σ.Ε

Πραγματικά δυσκολευόμαστε να βρούμε λόγια να εκφράσουμε τον θαυμασμό μας για τους απεργούς που για τρεις βδομάδες τώρα πρώι, μεσημέρι, απόγευμα και ΒΡΑΔΥ (ολή νύχτα). Με απλές εκφράσεις φρουρούν την απεργία τους αψηφώντας τις καιρικές συνθήκες και απειλές χωρίς πολλές φλυαρίες, αναλύ-

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Η Σ. Εκφραση μέσα από την πολυχρόνη δράση της στο νεολαϊστικό και εργατικό χώρο της Κύπρου έχει δείξει με τον πιο πειστικό τρόπο την θέληση της για γκρεμισμό της σημερινής εκμεταλλευτικής κοινωνίας και για το κτίσιμο μιας κοινωνίας που θα ανήκει σ' όλους αυτούς που σήμερα με τον ιδρώτα και το αίμα τους ταΐζουν τους λίγους «εκλεκτούς», τους εκμεταλλευτές τους, τους Κυπρίους καπιταλιστές.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια η Σ.Ε. φιλόδοξη-σε ανάμεσα σ' άλλα να γίνει το μέσο προβόλης των προβλημάτων, των απόψεων των Κυπρίων εργαζομένων σε ολόενα και περισσότερο κόσμο, να γίνει στο βαθμό που είναι μπορετό η φωνή του Κυπρίου εργαζομένου που να φτάνει στα αυτιά πλατυτέρων στρωμάτων της Κυπριακής Κοινωνίας, να γίνει τέλος η εκφραση της θέλησης των εργαζομένων ν' αγωνιστούν σήμερα για τα συνδικαλιστικά τους δικαιώματα, για μια πιο υποφερτή ζωή, για περιορισμό της εκμεταλλεύσεως και αυριο για την ολοκληρωτική εξαφάνιση της εκμετάλλευσής, για μια αξιόπρεπη ζωή για το ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ.

Για ακριβώς τους πιο πάνω λόγους καθιερώσαμε αυτή τη μόνιμη στήλη που θα προβάλλει τα αιτήματα τις κινητοποιήσεις και τις απεργίες των εργαζομένων. Οποιαδήποτε συνηρησάει μέσα σ' αυτά τα πλαίσια είναι ευπρόσδεκτη να δημοσιευτεί μέσα απ' αυτή τη στήλη.

Αυτή η στήλη είναι κτήμα του κάθε Κυπρίου εργαζομένου. Ετσι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι στη αξιοποιήσουν όπως αυτοί νομίζουν καλύτερα με το να μας γράφουν για την ζωή τους για τις απόψεις τους, για τα προβλήματα τους στους χώρους δουλειές τους.

Γράψτε στη ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗ, Τ.Κ. 5475, ΛΕΥΚΩΣΙΑ.

ουν εδώ το πρόβλημα τους, περιγράφουν την καθημερινή εκμετάλλευσή τους αφηγούνται την μαρτυρική ζωή του μεροκαματιάτη.

Την θέση της Σ.Ε. πιστεύουμε ότι πρέπει να αφήσουμε να την εκφράσουν οι ίδιοι οι εργάτες: «Ακόμα και εγώ και η γυναίκα μου κλείναμε τα μάτια στις διάφορες αδικίες που γίνονταν σε βάρος μας, γιατί νοιώθαμε κατά κάποιον τρόπο, συναισθηματικά δεμένοι με το μαστρο, αγαπητήσαμε και τώρα είμαστε αποφασισμένοι να αγωνιστούμε για τα αιτήματά μας». «Ο μαστρος σκέφτεται το συμφέρο του...Και εμείς δεν πρόκειται να κάνουμε άλλ-

Ανάγκη για επαγρύπνηση ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΩΝ Να διαφυλαχτεί το δικαίωμα απεργίας κι ελεύθερων κινήτοποιήσεων.

Τρίτη 21 Οκτώβρη: Καθηγητές με τη βοήθεια της αστυνομίας επιδοξούν μαθητές να πραγματοποιήσουν διαδήλωση ενάντια στην επανένταξη της Ελλάδας στο ΝΑΤΟ.

Πέμπτη 23 Οκτώβρη: Η Αστυνομία προσπαθώντας και πάλι να ματαιώσει μαθητική διαδήλωση, ποδοπάτη την Κυπριακή σημαία, και κατάσχει την φωτογραφική μαθητριάς που φωτογράφιζε αστυνομικούς σε δράση. Τις επόμενες μέρες ακολουθούν ανακρίσεις μαθητών και αποβολές τους από το γυμνάσιο.

Παρασκευή 24 Οκτώβρη: Η αστυνομία ζητά από εκπροσώπους απεργών στα εργοστάσια βαλιτισοποιείας να παρουσιάσουν στον αστυνομικό σταθμό Λυκαβητού, όπου διατάσσονται να απομακρυνθούν από τα καταστήματα των εργοδοτών τους γιατί η παρουσία τους εκεί ήταν «παρανομη».

Οι Συντεχνίες μετά από συνεννόηση με τους νομικούς συμβούλους τους αποφασίζουν ότι θα συνεχίσουν η απεργία και έξω από τα καταστήματα γιατί νομικά είναι κατοχυρωμένοι να διαμαρτυρηθούν έξω από κάθε υποστατικό που έχει σχέση με το εργοστάσιο στο οποίο απεργούν γιατί και αυτο αποτελεί προέκταση του εργοστασίου.

Σάββατο 25 Οκτώβρη: Η αστυνομία παίρνει ονόματα και υπογραφές απεργών που εξακολουθούσαν να βρίσκονται έξω από καταστήματα για να τους προσάψει κατηγορίες.

Μέχρι σήμερα όχι μόνο κατηγορίες δεν προσάφθηκαν αλλά ούτε και συλλήψεις έγιναν. Το μόνο που έκαμε η αστυνομία για να αντιμετωπίσει την επιμονή των απεργών ήταν η απειλή-ότι θα ληφθούν εναντίον τους πιο αυστηρά μέτρα.

Κύπρος 1980: Η οικονομική κρίση βαθαίνει, και αυτή η κρίση καταστρέφει τις «ειδύλλιακες» σχέσεις εργατικής και αστικής τάξης. Αν μέχρι σήμερα η αντιπαράθεση των δύο τάξεων μπορούσε να κρατηθεί σε «πολιτισμένα» πλαίσια, αν μέχρι σήμερα οι διαφορές τους θα μπορούσαν να λυθούν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, σήμερα η κάθε πλευρά για τους δικούς

να κρατήσει τα μεροκάματα και τους μισθούς χαμηλά.

Απο την άλλη η εργατική τάξη καταλαβαίνει ότι, στην περίοδο που ακολούθησε το 74, ήταν ο μεγαλύτερος εξαπατημένος του «μακροχρονίου αγώνα», ότι οι θυσίες που δέχτηκαν στο μεροκάματο τους ωφέλησαν μόνο τα κέρδη των εργοδοτών. Ούτε την οικονομία ωφέλησαν ούτε τον «αγώνα».

Σ' αυτή την αντιπαράθεση η κάθε πλευρά θα χρησιμοποιήσει τα δικά της όπλα. Οι εργοδότες διαθέτουν τα λεφτά τους, τους φτιαγμένους στα μέτρα τους νόμους, την κρατική μηχανή, την αστυνομία και τον στρατό.

Αυτούς τους μηχανισμούς που κρατούσε σε επιφυλακή τώρα θα τους απελευθερώσει για να συντρίψουν κάθε διεκδικητική κίνηση από τους εργάτες. Σήμερα χρησιμοποιήσει την αστυνομία για να τρομοκρατήσει τους εργάτες και μαθητές αυριο θα είναι τα ΜΜΑ και μεθαύριο - αν χρειαστεί - ο στρατός.

Στον πανικό της η δεξιά για να λύσει όσο πιο ανώδυνα την οικονομική κρίση δεν έχει την ικανότητα να προβλέψει ότι η χρησιμοποίηση τέτοιων μηχανισμών για καταστολή των εργατικών κινήσεων, πέρα από τα πιθανά προσωρινά ωφέλη, θα είναι και ο τάφος της. Θα γίνει φανερό ακόμα και στους πιο μ-

της λόγους, στέκει πεισματικά στα οικονομικά της συμφέροντα.

Απο τη μια η αστική τάξη συνηθισμένη στα εύκολα και μεγάλα κέρδη επιδιώκει όσο το δυνατό λιγότερο κόστος παραγωγής αισθάνεται το μέγεθος αυτής της κρίσης και θέλει να αποταμιεύσει όσο μπορεί περισσότερο.

Γι' αυτό επιδιώκει, στο μέτρο των δυνατοτήτων της

ΠΟΣΟ «ΑΔΙΚΟΥΝΤΑΙ» ΟΙ ΕΡΓΟΔΟΤΕΣ;

Ο σύνδεσμος εργοδοτών σε μια δακρύβρεκτη ανακοίνωση διαμαρτύρηται για τις «παράλογες» αυξήσεις που ζητούν οι εργάτες και κάνει έκκληση στις συντεχνίες να σκεφτούν τις δυσκολες στιγμές που περνουν οι βιομηχανίες τους.

Η Σ.Ε. κατορθωσε να συγκεντρώσει ορισμένα στοιχεία που χωρίς άλλο δείχνουν την «μίζερια» των εργοδοτών και την «χλιδή» των «ανικανοποίητων» εργατών.

ΕΞΑΓΩΓΕΣ: Είδη ταξιδιού, τσάντες χεριού και άλλα παρόμοια είδη.

ΤΣΑΝΤΕΣ:	Handbag	1.500	3.500
T-820	2.000	5.000	
T-1394			
ΤΣΑΝΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ (ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ)			
T-1388	2.000	8.000	
T-1320	1.500	4.500	
T-1381	1.500	5.000	
ΤΣΑΝΤΕΣ ΑΝΔΡΙΚΕΣ ΔΕΡΜΑΤΙΝΕΣ			
T-1305	1.250	4.000	
T-1306	1.500	4.500	
T-1297	1.000	3.250	
T-1427	1.250	3.500	
Ρυθμός αύξησης των τιμών βάσει του Επισήμου Δείκτη Τιμών Λεκανικής πώλησης.			
1973	7.8%		
1974	16.2%		
1975	4.6%		
1976	3.8%		
1977	7.2%		
1978	7.4%		
1979	9.5%		
1980	15%	(αναμενόμενο)	
ΚΟΣΤΟΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ (ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ)			
ΒΑΛΙΤΣΕΣ	ΚΟΣΤΟΣ	ΤΙΜΗ	
B20	1.500	4.500	
B24	2.000	5.000	
B26	3.500	6.000	
<i>Attache</i>			
B-111-10	6.000	13.500	
B-111-12	7.000	14.500	
Βαλιτσές - με κλειδαριές			
B-85-26	4.000	8.000	
B-85-28	5.000	9.500	
B-85-30	6.000	11.000	

Τα επίσημα στοιχεία δεν μπορεί να παρουσιάσουν την πραγματικότητα γιατί: (1) Ο τιμαριθμικός δείκτης δεν δίνει το πρόπτον βάρος σε είδη πλατείας καταναλώσεως. Όπως είναι γνωστό ο δείκτης είναι βασισμένος πάνω στη μέση κατανάλωση μιας μέσης αστικής οικογένειας και με κανένα τρόπο δεν είναι αντιπροσωπευτική της καταναλώσεως της εργατικής τάξης.

(2) Οι τιμές δεν παίρνουνται μια συγκεκριμένη μέρα κάθε μήνα. Επειδή η κυβέρνηση επιδιώκει την πληρωμή μειωμένου τιμαριθμικού επιδόματος επιβάλλει αυξήσεις στις τιμές και στους φόρους πάντοτε λίγο μετά την λήψη των τιμών.

Το τιμαριθμικό επίδομα δεν είναι καθολικό, δίνεται με καθυστέρηση μέχρι 6 μήνες από την αύξηση των τιμών, μέρος του επιστρέφεται σαν φόρος στην Κυβέρνηση και έτσι δεν αποζημιώνονται οι εργαζόμενοι για τις αυξήσεις των τιμών.

ΜΙΑ ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΑΝΑΦΟΡΑ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΟΧΤΩΒΡΗ

Η επανάσταση του Οχτώβρη είναι πάντα επίκαιρη. Όχι σαν μέρα ακίνδυνων πανηγυρισμών μα σαν ζωντανό παράδειγμα της επαναστατικής δράσης του προλεταριάτου.

Κάθε επετειακή αναφορά είναι γεμάτη κινδύνους. Όταν γιορτάζουμε μια επέτειο είναι πολύ εύκολο να την μετατρέψουμε απλα και μόνό σε μια μέρα απότισης φόρου τιμής στο γεγονός και τους ηρωικούς πρωταγωνιστές του χωρίς καλά-καλά να νοιώσουμε οποιαδήποτε σχέση ανάμεσα σε μας και κείνους. Και κάθε χρόνος που περνά μας απομακρύνει περισσότερο από το γεγονός, μας κάμνει να νοιώθουμε πιο αποξενωμένοι.

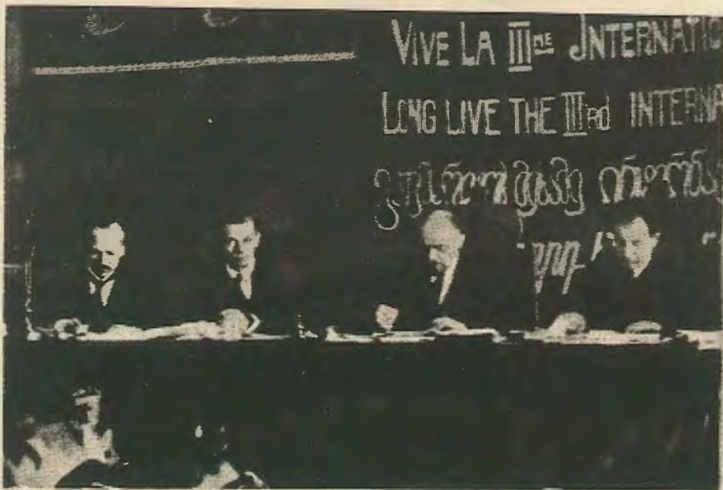
Η επανάσταση του Οχτώβρη είναι κι όλες εξηγήτρια όλόκληρα χρόνια στο παρελθόν. Πόσο σχετική μπορεί να είναι με τη σημερινή εποχή, και ποια η αξία να την αναλύουμε σήμερα; Πολλοί «μαρξίστες» απορρίπτουν οποιαδήποτε άμεση πρακτική αξία θεωρώντας την σαν μια εξαιρετικά ειδική περίπτωση, άλλοι φτάνουν στο σημείο να την βλέπουν σαν παράδειγμα προς αποφυγή, θεωρώντας την σταλινική περίοδο σαν φυσική της εξέλιξη.

Ωστόσο η ουσία των γεγονότων της Ρωσικής επανάστασης επαναλαμβάνεται σχεδόν μονότονα σε κάθε μεγάλη επανάσταση που ξέσπασε από τότε. Η παλίρροια της επανάστασης και οι αντιδράσεις των μαζών είναι σχεδόν πανομοιότυπες σ' οποιαδήποτε χώρα κι αν αναλύσουμε. Αν ξεγυμνώσουμε τη βασική υφή μιας επαναστατικής διαδικασίας από τις λεπτομέρειες που την συσκοτίζουν θα δούμε πως παντού ακολούθησε η Ρωσία το 17.

Ποια είναι αυτή η πορεία; Μια δεσποτική εξουσία βρίσκεται στο χείλος της κατάρρευσης λόγω της ανικανότητας της να λύσει τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η χώρα. Ένα «τυχαίο» γεγονός ή μια σειρά φαινομενικά αδύναμων χτυπημάτων ενάντια στο καθεστώς προκαλεί μια δυναμική κίνηση των μαζών και η εξουσία καταρρέει. Οι μάζες αρχίζουν να δημιουργούν τα δικα τους όργανα εξουσίας ενώ ταυτόχρονα προσπαθούν να δημιουργήσουν μια πλατεία δημοκρατική διακυβέρνηση που να στέκει πέρα από τις τάξεις. Έτσι δημιουργούνται δυο βασικά κέντρα εξουσίας: Από τη μια τα όργανα εξουσίας των μαζών (εργατικά συμβούλια, πολιτοφυλακή, συντεχνίες) κι από την άλλη η «δημοκρατική» κυβέρνηση, η αστυνομία, ο στρατός. Στο ταξικό επίπεδο το ένα είναι η εξουσία του προλεταριάτου, το άλλο η εξουσία της αστικής τάξης.

Οι μάζες όμως, ακόμα και οι εργατικές μάζες, στην πλειοψηφία τους μόλις τώρα αρχίζουν να σκέφτονται πολιτικά: είναι αδύνατο ν' αντιληφθούν πόσο ασυμβίβαστες είναι μεταξύ τους οι δυο μορ-

φες εξουσίας. Εναποθέτουν όλες τις ελπίδες τους στη κυβέρνηση και περιμένουν απ' αυτή να τους λύσει τα προβλήματα τους. Η κυβέρνηση, ανίκανη να προχωρήσει σε ριζικές αλλαγές στο σύστημα, ανίκανη να σκεφτεί καν να υίξει στα σοβαρά τον θεσμό της ιδιωτικής κατοχής των μέσων παραγωγής, δεν μπορεί να λύσει κανένα πρόβλημα. Οι μάζες α-

παιτούν περισσότερη αποφασιστικότητα από την κυβέρνηση και προσπαθούν να επιβάλουν τη θέλησή τους. Η κυβέρνηση στρέφεται εναντίον τους και ακολουθεί μια περίοδος ελάφρας αντίδρασης.

Σ' αυτή τη περίοδο παρατηρούνται διωγμοί των πιο επαναστατικών οργανώσεων και οι μάζες αρχίζουν να καταλαβαίνουν την πραγματική φύση της κυβέρνησης. Η αντίδραση βρίσκει την ευκαιρία να ανασυνταχτεί και ν' αποπειραθεί ανατροπή της κυβέρνησης. Μια ανεπιτυχής απόπειρα δίνει νέα ώθηση στη κίνηση των μαζών που κάτω από σωστή μαρξιστική καθοδήγηση ανατρέπουν την κυβέρνηση και επιβάλλουν την εξουσία τους.

Ακολουθεί η τελευταία απεγνωσμένη απόπειρα της αστικής τάξης να επιβιώσει καταφεύγοντας πια σε ολοκληρωτικό εμφύλιο πόλεμο. Η έκβαση του πολέμου θα κρίνει την τύχη της επανάστασης. Και η έκβαση του δεν κρίνεται μόνο από τις εσωτερικές δυνάμεις των αντιμαχόμενων. Παίρνει διεθνή υφή: Οι κεφαλαιοκράτες άλλων χωρών σπεύδουν σε βοήθεια της ντόπιας αστικής τάξης, το προλεταριάτο αναζητά την συμπαράσταση της παγκόσμιας εργατικής τάξης.

Ας δούμε πως λειτουργεί σε αυτή τη διαδικασία στην περίπτωση της Ρωσίας: Η Τσαρική εξουσία αντιμετώπιζε δυο άλλα προβλήματα: τον πόλεμο με τη Γερμανία και την πείνα. Μερικές διαδηλώσεις για ψωμί εξελίχτηκαν πολύ σύντομα σε εργατική εξέγερση. Το Φεβράρη του 17 η εξουσία κατέρρευσε. Δημιουργήθηκαν από τη μια τα Σοβιετ (συμβούλια) εργατών και στρατιωτών και από την άλλη η προσωρινή Επαναστατική Κυβέρνηση με πρωθυπουργό τον πρίγκηπα Λβόφ και συμμετοχή των καντόνων (Φιλελεύθερο αστικό κόμμα) και υποστήριξη των Μενσεβίκων (Ρεφορμιστικό σοσιαλδημοκρατικό κόμμα) και των Σοσιαλεπαναστατών (βασικά αγροτικό σοσιαλιστικό κόμμα). Οι Μπολσεβίκοι χωρίς τον Λένιν, που βρισκόταν τότε στην Ελβετία, και παρα τις συμβουλές του (γράμματα απο μακριά) έδωσαν κριτική υποστήριξη στην Κυβέρνηση.

Πολύ σύντομα η Κυβέρ-

στρατηγός Κερνίλοβ αποπειράθηκε ν' ανατρέψει τον Κερένσκι.

Στις εκλογές για τα τοπικά Σοβιετ που ακολούθησαν οι Μπολσεβίκοι για πρώτη φορά κέρδισαν την πλειοψηφία στα πιο βασικά απ' αυτά (Πετρούπολη, Μόσχα κλπ.) Τη νύχτα πριν την σύνοδο των αντιπροσώπων των Σοβιετ όμως της Ρωσίας στην Πετρούπολη, η Στρατιωτική Επιτροπή του Σοβιετ της Πετρούπολης κάτω από τον Τρότσκι ανέτρεψε την Κυβέρνηση και παράδωσε την εξουσία στα Σοβιετ. Οι Μενσεβίκοι και οι Σοσιαλεπαναστάτες αποχώρησαν σε ένδειξη διαμαρτυρίας και έμειναν μόνο οι Μπολσεβίκοι, οι Αριστεροί Σοσιαλεπαναστάτες και οι Μενσεβίκοι-Διεθνιστές. Ο Λένιν έγινε ο ηγέτης του «Συμβουλίου των Κομισσαρίων του Λαού» όπως ονομάστηκε η εργατική κυβέρνηση που δημιουργήθηκε.

Η μεγάλη επανάσταση του Οχτώβρη δεν έγινε κατονητη από μεγάλη μερίδα της επαναστατικής διανοήσης. Δυο ηγετικά στελέχη των Μπολσεβίκων, οι Κάμενεβ και Ζηνόβιεβ την καταδικάσαν ανοικτά, ενώ ο Μαξιμ Γκόρκι έγραψε στην εφημερίδα του, Νόβγια Ζίζν στις 21 του Νοβέβρη, δυο βδομάδες μετά την Μπολσεβίκικη εξέγερση:

«Τυφλοί φανατικοί και αδιάσταχοι τυχοδιώχτες τρέχουν ολοταχώς προς την «κοινωνική επανάσταση» - στη πραγματικότητα αυτός είναι ο δρόμος προς την αναρχία και την καταστροφή του προλεταριάτου και της Επανάστασης».

Σ' αυτό το δρόμο ο Λένιν και οι συνεργάτες του νομίζουν πως μπορούν, να διαπράττουν όλα τα εγκλήματα, όπως την αιματηρή μάχη στη Πετρούπολη, την καταστροφή της Μόσχας, την κατάπιψη της ελευθερίας του λόγου, τις χωρίς νόημα συλλήψεις - όλες τις τερατώδεις

πράξεις του Βον Πλέβ και του Στολπιν.

Είναι αλήθεια πως ο Στολπιν και ο Βον Πλέβ έδρασαν ενάντια στη δημοκρατία, ενάντια σε ότι ήταν σωστό και τίμιο στη Ρωσία, ενώ ο Λένιν έχει για την ώρα την υποστήριξη μεγάλου μέρους των εργατών, αλλά είμαι βέβαιος πως η κοινή λογική της εργατικής τάξης, η διαπίστωση της ιστορικής της αποστολής σύντομα θ' ανοίξουν τα μάτια τους στην αδυναμία της εκπλήρωσης των υποσχέσεων που έδωσε ο Λένιν στο βάθος της τρέλλας του και των αναρχιστικών του τάσεων, του είδους του Μπακούιν και του Νετσάγιεφ.

Η εργατική τάξη δεν μπορεί να μην αντιληφθεί ότι ο Λένιν πειραματίζεται με το αίμα της και προσπαθεί να νεντώσει την επαναστατική διάθεση του προλεταριάτου στο τέλος της αντοχής της, για να δει τι θα είναι το αποτέλεσμα.

Βέβαια κάτω από τις υπάρχουσες συνθήκες δεν πιστεύει στη δυνατότητα νίκης του προλεταριάτου στη Ρωσία, όμως ίσως ελπίζει πως ένα θαύμα θα σώσει το προλεταριάτο.

Ο εργαζόμενος άνθρωπος πρέπει να ξέρει πως σ'η πραγματικότητα δεν υπάρχουν θαύματα και ότι θα έχει ν' αντιμετωπίσει πείνα, πλήρη αποδιοργάνωση της βιομηχανίας και των μεταφορών, παρατεταμένη και αιματηρή αναρχία την οποία θ' ακολουθήσει χειρότερη και πιο σκοτεινή αντίδραση.

Εκεί οδηγείται το προλεταριάτο από τον σημερινό του ηγέτη και πρέπει να κατανοηθεί πως ο Λένιν δεν είναι ένας παντοδύναμος μάγος αλλά ένας συνειδητός ζογκλερ που δεν έχει κανένα αίσθημα ούτε για τις ζωές ούτε για την τιμή του προλεταριάτου.

Η εργατική τάξη δεν πρέπει ν' αφήσει τυχοδιώχτες και τρελλούς να φορτώσουν πάνω στο προλεταριάτο την ευθύνη για τα αίσχρα, άσκαπα και αιματηρά εγκλήματα για τα οποία όχι ο Λένιν μα το προλεταριάτο θα έχει να λογοδοτήσει».

Ωστόσο χωρίς αυτούς τους «τρελλούς τυχοδιώχτες» η Ρωσική επανάσταση δεν θα μπορούσε να ολοκληρωθεί. Το πρώτο εργατικό κράτος στο κόσμο δεν θα γεννιόταν....

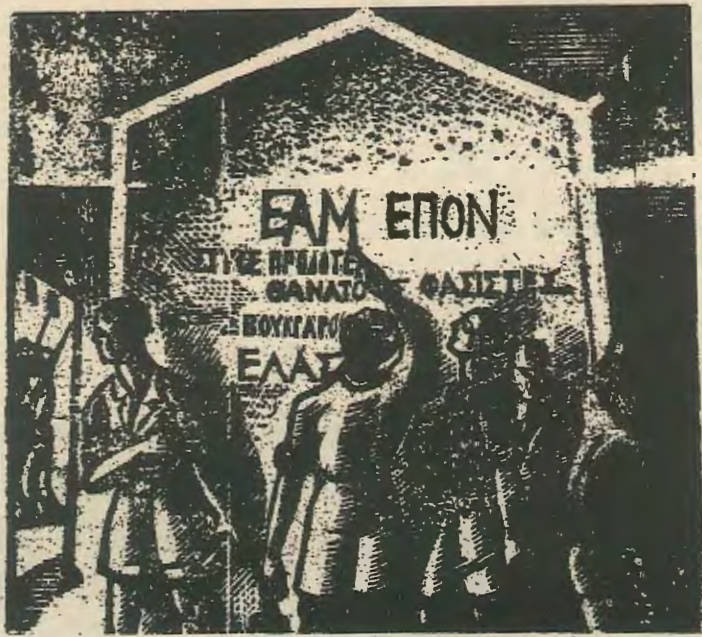
ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Η Σ.Ν. ΕΔΕΝ ΛΕΜΕΣΟΥ ΤΙΜΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 40

Την Δεφτέρα 27 του Οχτώβρη η Τ.Ο. Αη Γιάννη της Σ.Ν. ΕΔΕΝ οργάνωσε εκδήλωση στο οίκημα της Μπουατ «Ο Ζέρο» για την επέτειο της έναρξης του αντι-φασιστικού αγώνα του Ελληνικού Λαού το 1940.

Στην εκδήλωση μίλησε ο Σ. Π. Χαραλάμπους μέλος της Επαρχ. Επιτροπής του Σ.Κ. ΕΔΕΚ Λ/μου με θέμα «Το αληθινό νόημα της 28ης του Οχτώβρη 1940», που περιγράφε συνοπτικά τα γεγονότα της φασιστικής κατοχής της Ελλάδας μέσα από την οργανωμένη αντίσταση της πλειοψηφίας του Ελληνικού Λαού.

Με συχνή αναφορά σε ντοκουμέντα της εποχής ο ομιλητής τοποθέτησε στο πραγματικό του πλαίσιο τον πρωτοποριακό ρόλο στον αγώνα που έπαιξε το Ελληνικό Λαϊκό Κίνημα με τις οργανώσεις του (Κ.Κ.Ε.-Ε.Α.Μ.-Ε.Λ.Α.Σ) καθώς και τον προδοτικό ρόλο των αστικών κομμάτων και των αντιδραστικών στρατοκρατών που συνεργάζονταν πρώτα με τους φασίστες καταχρηστές και ύστερα με τους Εγγλέζους για να υποθηκέψουν την ανεξαρτησία της Ελλάδας στον ιμπεριαλισμό.

Η ομιλία, με ανάλυση της ιστορικής πραγματικότητας μέσα από τα γεγονότα που συγκλόνισαν την Ελλάδα στη διάρκεια της φασιστικής κατοχής, δεν είχε σε τίποτε να μοιάσει με τους κάθε λογής στείρους πανηγυρικούς, τους γιομάτους με σωβινιστικά συνθήματα και εθνικιστικές εξαρσεις.

Η Σοσιαλιστική Νεολαία, αντίθετα με τα καθιερωμένα στις πανηγυρικές δοξολογίες στους σχολικούς και στους σωματειακούς γιορτασμούς των «Εθνικοφρόνων», μοχθεί να δώσει (σαν γνήσιο κομμάτι του Κυπριακού Λαϊκού Κινήματος) την αληθινή εικόνα των γεγονότων εκείνης της ε-

ποχής που τόσο ρηχα και προπαντός διαστρεβλωμένα τα δίνει εργολαβικά, σαράντα χρόνια τώρα, η ντόπια αντίδραση (με την καθοδήγηση και βοήθεια των ομόφρωνων του Εθνικού Κέντρου).

Το πρόγραμμα συμπληρώθηκε με αντάρτικα και άλλα λαϊκά τραγούδια που τραγούδησαν μέλη της Νεολαίας.

Στην εκδήλωση πήραν μέρος μέλη των Επαρχιακών Επιτροπών του σοσιαλιστικού Κόμματος και της Σοσιαλιστικής Νεολαίας, μέλη των Τοπικών Οργανώσεων πόλης και περιχώρων του Κόμματος και της Νεολαίας και κάτοικοι της συνοικίας του Αη Γιάννη.

Τα κατορθώματα ενός Πολωνού Γραφειοκράτη

Ο Μασιέ Σιεπάνσκι είναι πρώην διευθυντής της Πολωνικής ραδιοτηλεόρασης. Στη διάρκεια της πρόσφατης εργατικής αναταραχής κατηγορήθηκε από τους εργάτες για τα πλούτη που συγκέντρωσε στη διάρκεια της θητείας του. Η πολωνική κυβέρνηση υποχρεώθηκε να του προσάψει ανοιχτή κατηγορία και να τον στείλει στα δικαστήρια. Προσπαθεί έτσι να δείξει ότι ο Σιεπάνσκι είναι μια εξαίρεση (όπως και κανά δυο άλλοι που θάχουν την τύχη του) κι ότι τα στελέχη του κρατικού μηχανισμού και του κόμματος (που συμπύπουν φυσικά) δουλεύουν με ανιδιοτέλεια για το χτίσιμο του σοσιαλισμού. Ας δούμε τι δεν έβλεπε ο ανιδιοτελής αυτός μηχανισμός για τόσα χρόνια. Κι αυτό είναι μια πρώτη καταγραφή της περιουσίας του Σιεπάνσκι.

Μια φάρμα 16 εχταρίων με 11 άλογα ράτσας, αξίας 336.000 σλότις. (Ο μέσος μισθος στην Πολωνία είναι 5.000 σλότις).

– Ένα μικρο αρχοντικό κοντά στη Βαρσοβία.

– Ένα σπίτι με 23 δωμάτια στη περιοχή Bieszczy. (Είναι η περιοχή όπου κυνηγούν αρκούδες).

– Μια βίλλα σε προάστειο της Βαρσοβίας με κλειστή πισίνα σάουνα και πολυπροσωπικό μετα του οποίου και «τέσσερεις μαύρες πόρνες»

– Ένα εξοχικό για σαφάρι, στη Ναϊρόμπι της Τανζανίας.

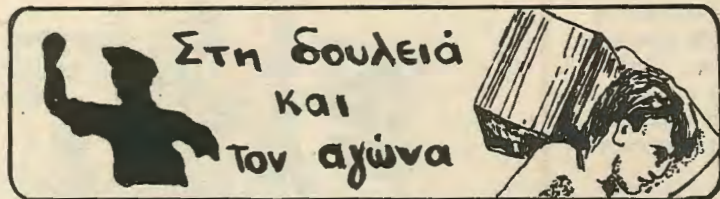
– Ένα σύμπλεγμα αποφάρμες χοίρων. (Δεν είναι μουσουλμάνος).

– 3 αεροπλάνα, 7 αυτοκίνητα, 2 γιωτ.

– Και για να δούμε το ήθος του κυρίου μια αίθουσα προβολής με 900 κασέτες βίντεο παρνογραφικές.

Όσο για, μας δεν μπορούμε να κλείνουμε τα μάτια. Γιατι αν πολεμούμε τους αστούς δεν είναι για να βάλουμε νέα παράσιτα στο κόρφο μας. Είναι για να μοιράσουμε τα πλούτη και τη δουλειά σ' όλο τον κόσμο.

Η πολωνική γραφειοκρατία υποκρίνεται σήμερα την κατάπληχτη. «Α πως μας ξέφυγε ο άτιμος και δεν τον πήραμε πρέφα τόσο καιρο». Πράγματι πως να τα δουν δυο-τρία σπιτάκια και δυο-τρία αεροπλανάκια. Μήπως γιατί ο καθένας έχει να κρύψει τα δικα του; Μήπως είναι αυτο το σοσιαλισμο που θέλει η γραφειοκρατία του ΑΚΕΛ και θαυμάζει τόσο τον πραγματικό σοσιαλισμο της ανατολικής Ευρωπης; Μήπως η γραφειοκρατία του ΑΚΕΛ άρχισε να δοκιμάζει απο τώρα τα προνόμια της; (Υποτροφιούλλες για τα παιδιά της, ταξιδάκια απ' εκεί κι απο δω πληρωμένα, αυτοκίνητα του κόμματος, θέσεις στο γραφειοκρατικό μηχανισμο για τα παιδιά της κ.λ.π. Κωστας Αχινιώτης

«Στ' άρματα, στ' άρματα, εμπρος στον αγώνα για τη χιλιάκριβη τη λευτερια...»

Το τραγούδι που σάρωνε στ' άκουσμα του κάθε τι ξενόφερτο σ' ολόκληρη την ανταριασμένη Ελληνική γη. Πριν σαράντα χρόνια. Οι Καπετάνιοι: αργηγοί των ανταρτών του Ελληνικού βουνου, απόγονοι των κλεφτών του 21 και των επαναστατών του 20ου αιώνα, ζώστηκαν τ' άρματα κι ανέμισαν την κόκκινη σημαία του ΕΛΑΣ. ΟΧΙ σε κάθε φασισμό. ΟΧΙ σε κάθε κατακτητή και συμβιβασμό.

Σαράντα χρόνια μετά αυτοί που ποτε δεν κατάλαβαν τι σημαίνει ΟΧΙ, αυτοί οι θεατρίνοι της Δεξιάς και της ολιγαρχίας διατάζουν μέσα από τις βελούδινες πολυθρόνες να πανηγυρίσουμε για κάτι που αυτοί πάντα πρόδωσαν και ξεπουλούσαν στους ξένους πατρωνες τους.

Σαράντα χρόνια μετά τα ΜΑΤ του Καραμανλη κτύπησαν τους αγωνιστες που τίμησαν μ' ένα στεφάνι το αίμα των προδομένων τους συντρόφων.

Σαράντα χρόνια μετά η κυπριακή δεξιά βγάζει στο σφυρι κάθε γωνια τούτης της πατρίδας.

Η Δεξιά δεν έχει πατρίδα. Έχει μόνο χρηματοκιβώτια. Λιμουζίνες και παλάτια. Και ο νυν πρόεδρος της Βουλής, ο τέως αντιπρόεδρος του «Δημοκρατικού Κόμματος», ο νυν αρχηγος της ΝΕ.ΔΗ.ΠΑ, και ίσως ο επίδοξος πρόεδρος της «ομοσπόνδου κυπριακής Δημοκρατίας» έκανε μια αποκαλυπτική δήλωση. «Αντίθετα οι Ελληνοκύπριοι πρέπει να θεωρούνται εγκλωβισμένοι γιατί αυτοί είναι που δεν

μπορούν να επιστρέψουν στις βιομηχανίες τις επιχειρήσεις και τα ξενοδοχεία των. Αν διατηρηθεί το κατάλληλο κλίμα στις ενδοκυπριακές ίσως επιτευχθεί μια λύση που θα καθορίσει ένα ευτυχισμένο μέλλον για τις δυο κοινότητες...»

Όστε ο καβγας είναι λοιπόν τα μέσα παραγωγής και διαχείρισης. Η καυμένη η Δεξιά δυσκολεύεται να τα βγάλει πέρα στο Νότο και νοιώθει απελπιστικά εγκλωβισμένη και δεν μπορεί να επιβιώσει χωρίς χρηματοκιβώτια στο Βορρα.

Ξεχάστηκαν πια τα ανθρώπινα δικαιώματα. Η επιστροφή των προσφύγων. Η Κύπρος ως πάει στο διάολο. Το «Πάφος Μπητς» λειτουργά θαυμάσια. Το ΒΜΩ δεν κάνει ποτε διακοπες... Η «Σέβεν απ» δροσιζει το λαο. Τα

Εργάτες Ενωμένοι

χέρια των σκλάβων δουλεύουν σκληρα. Εχουν σηκώσει τα μανίκια στις μασχάλες. Και οι κολώνες απο την Αμερικη στεριώθηκαν στο παλάτι του κυρίου Υπουργου των εξωτερικων της «Σέβεν απ».

Σαράντα χρόνια μετά απο την μεγάλη Εθνική Αντίσταση κάμποσες σιλουέτες βρίσκονται γονατιστες στο λωμα και γλεϊφουν τα πόδια των ξένων συμφερόντων. Είναι οι περιβόητοι αστοι κυβερνητες της Δεξιάς. Βρίσκονται πάντα σ' αυτή τη θέση. Τα γόνατα τους ακουμπουν στις πλάτες του λαου και των εργαζομένων. Κάθε τιμια σταγόνα ιδρώτα απο το μόχθο του εργάτη στο εργοστάσιο ή στη σκαλωσία είναι γι' αυτούς ταμείο γι' ανταλλαγή συμφερόντων.

Συμφέροντα που θα κρατουν πάντα δεμένους τους εργαζομένους στη φάμπρικα της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης.

Σαράντα λοιπον χρόνια μετά. Η ώρα της εργατίας και του λαου πλησιάζει. Φτάνουν πια οι βαρυσήμαντες δηλώσεις για αγώνα. Τρί-

ζουν οι εξέδρες της χρόνιας εξαπάτησης απο τη συνθηματολογία. Η ανάγκη μιας Ενωμένης Αριστερας είναι πια καθήκον και ιστορικο χρέος για το εργατικο κίνημα.

Στα γιαπια, στις σκαλωσίες, στη πρέσα, στο τόννο στα γραφεία στους δρόμους και στα εργαστάσια δεν χωρουν διαφορες ανάμεσα στους εργαζομένους. Αυτοι που τις φυτεύουν γρήγορα θα μείνουν απο λιπασμα και θ' ανήκουν πια στο περιθώριο. Γροθίες, υψωμένες γράφουν τώρα το σύνθημα. «ΕΜΠΡΟΣ ΕΡΓΑΤΕΣ ΕΝΩΜΕΝΟΙ - ΝΑ ΣΩΣΟΥΜΕ ΤΗ ΚΥΠΡΟ - ΚΤΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗ ΛΕΦΤΕΡΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ»

Σαράντα χρόνια μετά μια μικρή σημείωση γι' όσους ετοιμάζονται να καγχάσουν και να ειρωνευτουν την Ενωμένη εργατία.

«Η ρίζα απλώνει βαθια στη γη προτου βγει στην επιφάνεια».

Γ. Τζίβας

ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΔΙΑΔΗΛΩΝΟΥΝ

Τι παθαίνει κάποιος όταν δεν κάνει διαδήλωση υπέρ του Κάρτερ

Η νεολαία των γυμνασίων ξεχύθηκε τη περασμένη εβδομάδα στους δρόμους της Λευκωσίας για να διαδηλώσει ενάντια στην επανένταξη της Ελλάδας στο στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ.

Η πολιτική ευαισθησία και ωριμότητα των μαθητών συνέλαβε καλά ότι η επανένταξη στο ΝΑΤΟ ήταν ένα σημαντικό βήμα στις προσπάθειες ξεπουλήματος της Κύπρου. Οτι η αστική τάξη της Ελλάδας που μπροστα στη λαϊκή κατακραυγή (για το ρόλο του ΝΑΤΟ στη καταστροφή της Κύπρου) αναγκάστηκε το 1974 να αποσυρθεί από το ΝΑΤΟ (στρατιωτικό σκέλος) για να εχτονώσει τη λαϊκή οργή τώρα νιώθοντας ότι οι συνθήκες άλλαξαν ξετσιπώτα επιστρέφει πίσω. Γιατί για τη αστική τάξη της Ελλάδας η επιστροφή στο ΝΑΤΟ δημιουργα καινούργια δεδομένα που θα την βοηθήσουν να αντιμετωπίσει το εργατικό κίνημα στην Ελλάδα και τις προσπάθειες κοινωνικής αλλαγής, ταυτόχρονα θα δημιουργήσει καινούργια δεδομένα για πούλημα της Κύπρου και κλείσιμο του Κυπριακού που ήταν και είναι πάντα ενοχλητικό για την αστική τάξη της Ελλάδας γιατί πάντα το Κυπριακό πρόβλημα την ξεμασκάρενε και αποδείχνε την εξάρτηση της από τα αμερικανικά συμφέροντα και τα ΝΑΤΟ-Ι-ΚΑ αφεντικά. Ταυτόχρονα το Κυπριακό πρόβλημα και ο αγώνας του Κυπριακού λαού προκαλούσε καταλυτικές επιδράσεις στον ελληνικό πολιτικό χώρο και γινόταν επικίνδυνο όταν δεν τάν με τις πολιτικές και κοινωνικές διεκδικήσεις του εργατικού κινήματος της Ελλάδας.

Γι αυτό και οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα και το φοιτητικό κίνημα αντέδρασαν σ' αυτή την ενέργεια της Κυβέρνησης Πάλλη και με διαδηλώσεις και καταλήψεις εξέφρασαν την αντίθεση τους. Και στη Κύπρο οι μαθητές ξεχύθηκαν στους δρόμους δείχνοντας πολιτική ευθύνη και ωριμότητα, και διαδήλωσαν την αντίθεση τους στο ξεπούλημα της Κύπρου.

Κι αυτές οι εκδηλώσεις τους προκάλεσαν την αντίδραση της αστικής τάξης και του εκπαιδευτικού κατεστημένου που προσπάθησαν απεγνωσμένα να εμποδίσουν τις διαδηλώσεις κι' όταν πραγματοποιήθηκαν τιμώρησαν με αυστηρότητα τους πρωτοπόρους μαθητές που πρωτοστάτησαν στην οργάνωση των διαδηλώσεων. Η αστική τάξη δεν θέλει αγώνες και κινητοποιήσεις ειδικά για ένα θέμα που βοηθά στο συμβιβασμό και το κλείσιμο του Κυπριακού που έχει δεχτεί και αποφασίζει.

ΕΙΣΑΣΤΕ ΑΝΟΡΙΜΟΙ

Όταν μυρίστηκαν οι διευθύνσεις των σχολείων και διάφοροι αντιδραστικοί καθηγητές ότι οι μαθητές προετοιμάζονταν για διαδηλώσεις κινητοποιήθηκαν και απειλώντας και φοβερίζοντας προσπάθουσαν να ματαιώσουν τις εκδηλώσεις. Κάλεσαν την αστυνομία που τις μέρες των κινητοποιήσεων περιπολούσε γύρω από τα σχολεία

η στάθμευσε τα αστυνομικά αυτοκίνητα ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΥΛΗ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ, προσπαθώντας να εκφοβίσει τους μαθητές.

λα μέσα στη τάξη, μέσα σε τέσσερεις τοίχους. Επειδή όμως η πολιτικοποίηση και η συγκριμένη πρακτική της ήτανε δίπλα μας βγήκαμε έξω. Κατεβαίνοντας κάτω για να ενωθούμε με τους άλλους διαδηλωτές από την αίθουσα μουσικής ακουγότανε το τραγούδι του Θε-

ΜΙΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Εχτος από την πρόσκληση στην αστυνομία νάρθει στο σχολείο για εκφοβισμό, πληροφορηθήκαμε ότι οι διευθύνσεις των σχολείων έδωσαν στην αστυνομία τα ονόματα των μαθητών που έφυγαν για τη διαδήλωση.

Είναι απαράδεχτο η διεύθυνση ενός σχολείου να γίνεται καταδότης της αστυνομίας και να βοηθά στο φακέλωμα των μαθητών. Οτι γίνεται στο σχολείο αφορά τους μαθητές και τους καθηγητές. Η αστυνομία δεν χωρεί εδώ. Όμως η κατακλά στα εκπαιδευτικά μας πράγματα έφτασε στο σημείο να δημιουργεί καθηγητές χαφιέδες υπηρέτες της αστυνομίας.

Γ.Μ. Μαθητής.

Όταν οι μαθητές προσπάθησαν να ξεκινήσουν τη πορεία της διαδήλωσης διάφοροι καθηγητές προσπαθούσαν να τους διалύσουν και στο επιχειρήμα των μαθητών ότι είναι καθήκον τους και δικαίωμα τους να ανταχθούν στην επανένταξη της Ελλάδας στο ΝΑΤΟ που ήταν από τους πρωταίτιους της Κυπριακής καταστροφής και πρωταγωνιστές στο καινούργιο ξεπούλημα απαντούσαν: «είσατε ανώριμοι ακόμα, δεν καταλαβαίνετε εσείς απ' αυτά τα θέματα».

Η ουσία είναι ότι οι μαθητές αποδείχτηκαν πιο ώριμοι και συνειδητοποιήσαν καλύτερα απ' αυτούς τους καθηγητές τη σημασία των τελευταίων εξελίξεων και αντέδρασαν αγωνιστικά και σωστά.

Πάντως οι διαδηλώσεις αυτές των μαθητών ξεμασκάρεσαν και την υποκρισία του εκπαιδευτικού μας συστήματος που μιλά για πολιτικοποίηση των μαθητών και για δημοκρατικοποίηση της Παιδείας αλλά κατα βάθος και πίσω από τη βιτρίνα κρύβεται η μεγαλύτερη αντιδραστικότητα συντηρητισμός και καταπίεση.

Χαρακτηριστικά παραβρέθηκα σε δυο επεισόδια που με προβλημάτισαν πολύ.

Όταν ήλθαν μαθητές διαδηλωτές από άλλο σχολείο για να μας βγάλουν σε διαδήλωση κάναμε στη τάξη το δοκίμιο του Γ.Δ. Δασκαλάκη «Η πολιτικοποίηση της ζωής μας» που μιλούσε για τη συμμετοχή του πολίτη στα διάφορα εθνικά και κοινωνικά προβλήματα. Όταν πλησίασαν οι μαθητές διαδηλωτές του άλλου σχολείου θελήσαμε να βγούμε από τη τάξη και να ενωθούμε μαζί τους αλλά ο καθηγητής που πριν από λίγο υποστήριζε ότι οι μαθητές πρέπει να ενδιαφέρονται για τα γενικότερα προβλήματα και να είναι πολιτικοποιημένοι φώναζε και απειλούσε να κάτσουμε στα βιβλία για να συνεχίσουμε το διάβασμα του δοκιμίου. «Η πολιτικοποίηση της ζωής μας».

Η κατεστημένη εκπαίδευση μιλά για πολιτικοποίηση αλ-

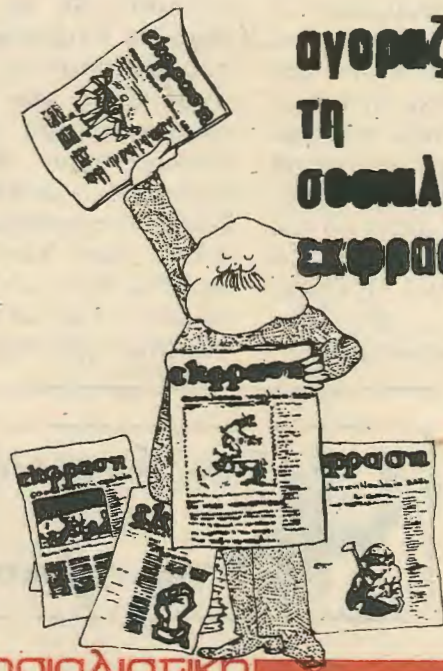
οδώρακη «ένα το χελιδόνι η ανοιξη ακριβή για να γυρίσει ο ήλιος θέλει δουλεια πολλή» που δίδασκε η καθηγήτρια της μουσικής.

Η καθηγήτρια θυμωμένη από τη φασαρία που γινόταν έξω και φοβούμενη ότι θα έφυγαν και οι μαθητές και οι μαθήτριες της για να ενωθούν με τους διαδηλωτές έκλεισε με οργή τη πόρτα και συνέχισε τη διδασκαλία του τραγουδιού. Η κατεστημένη Παιδεία κατάφερε να ενσωματώσει και τραγούδια που επαιξαν κάποτε ένα προοδευτικό ρόλο μέσα στο γενικότερο προοδευτικό κίνημα απομονώνοντας τα από τις ευρύτερες πολιτικές και κοινωνικές τους προεχτάσεις και διαστρεβλώνοντας τα. Ετσι για τη καθηγήτρια της μουσικής και ευρύτερα για την αντιδραστική Παιδεία μας η πολλή δουλεια που χρειάζεται για να γυρίσει ο ήλιος είναι να μείνουμε στη τάξη και να λέμε τραγουδάκια.

ΟΙ ΑΠΟΒΟΛΕΣ

Κάνοντας ένα απολογισμό για τις διαδηλώσεις μπορούμε να πούμε ότι πήγαν καλά παρά τον ότι συνάντησαν τόση αντίδραση. Μπορούσαν όμως να εξελιχθούν καλύτερα αν ήταν πιο οργανωμένες.

Η αντίδραση όμως χτύπησε τους μαθητές και πριν και μετά τις διαδηλώσεις. Οι διευθύνσεις των σχολείων απέβαλαν δεκάδες μαθητές και πήραν διάφορα άλλα εκδικητικά μέτρα. (κοιτ. εφημερίδες Παρασκευής 24 Οχτώβρη και Σάββατο 25 Οχτώβρη). Φυσικά αν γινότανε οι διαδηλώσεις για το Κάρτερ κανένα δεν θα τιμωρούσαν, όπως και παλιά που όχι μόνο δεν τιμώρησαν τους μαθητές για τις διαδηλώσεις υπέρ του Κάρτερ αλλά και ενθάρρυναν τις διαδηλώσεις και τις ενίσχυσαν. Όταν γίνονται διαδηλώσεις αποπροσανατολιστικές η αστική τάξη της Κύπρου και το εκπαιδευτικό κατεστημένο δεν αντιδρά αλλά χαίρεται. Όταν οι μαθητές διαδηλώνουν για κάτι σωστό, αγαναχτούν θεωρούν τους μαθητές ανώριμους, τους τιμωρούν, φωνάζουν ότι είναι αλήτες.

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

σοσιαλιστική
εκφραση

Η Σοσιαλιστική Έκφραση διατίθεται στα
Γραφεία της :
Σ.Ε. Θεοκρίτου 6Ε Λευκωσία και στα
περίπτερα.
Τηλ. 61553

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία
ΤΙΜΗ 75 μιλς
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Για ένα χρόνο: 24 φύλλα
Εσωτερικό: £2.600
Εξωτερικό:
Ελλάδα: £4.500
Ευρώπη: £5.100
Αμερική: £6.500